

Δ.Α.Κ.Ε./Π.Ε.

**ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΙΝΗΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ
ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ**

Λίγο πριν την 86^η Γ.Σ. της Δ.Ο.Ε.

**Η δημόσια παιδεία σε τροχιά ολέθριων αναδιαρθρώσεων
Ο κλάδος σε σημείο κρίσιμων, καθοριστικών για το μέλλον του
αποφάσεων**

Αγωνιζόμαστε για:

- Ενιαία δημόσια δωρεάν δεκατετράχρονη εκπαίδευση με δίχρονη υποχρεωτική προσχολική αγωγή και εκπαίδευση.
- Ολοήμερο σχολείο για όλους τους μαθητές, από το πρωί ως τις 4 το μεσημέρι. Συνολικά και υποχρεωτικά για όλους.
- Στη σχολική ηλικία του Δημοτικού Σχολείου, 6 έως 12 ετών, κυρίαρχος ο ρόλος του δασκάλου της τάξης με διατήρηση όλων των υπάρχουσών ειδικοτήτων της Πρωτοβάθμιας.
- Νέα ενιαία αναλυτικά προγράμματα και στόχοι προσαρμοσμένα στην ηλικία των μαθητών.
- Ευέλικτο πρόγραμμα σπουδών ώστε να παρέχει περιθώρια ελευθερίας και ανάληψης πρωτοβουλιών στον εκπαιδευτικό.
- Οι σύλλογοι διδασκόντων να συνδιαμορφώνουν τα αναλυτικά προγράμματα λαμβάνοντας υπόψη τις τοπικές ιδιαιτερότητες.
- Ενσωμάτωση στο πλαίσιο του αναλυτικού προγράμματος όλων των δραστηριοτήτων που τώρα καλούνται να πληρώνουν οι γονείς (π.χ. χορός, παρεμβατικές δραστηριότητες κ.λ.π.).
- Μείωση της διδακτέας ύλης σε όλα τα γνωστικά αντικείμενα, απλοποίησή της και προσαρμογή του περιεχομένου της στις ανάγκες του συνόλου των μαθητών, ενίσχυση της βιωματικής μάθησης.

- Χρηματοδότηση για να λειτουργούν με πληρότητα όλες οι δομές εκπαίδευσης. Κτιριακές υποδομές που θα ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του 14χρονου δημόσιου σχολείου.
- Άμεση απόσυρση των υπουργικών αποφάσεων για το νέο σχολείο, δημοτικό και νηπιαγωγείο.
- Μαζικούς μόνιμους διορισμούς, τώρα.
- Στήριξη της Ειδικής Αγωγής.
- Απόδοση οργανικών θέσεων ειδικοτήτων, τώρα.
- Αναλογία εκπαιδευτικών- μαθητών, 1:15 στο νηπιαγωγείο, 1:20 στο δημοτικό σχολείο.
- Οργανικότητα στα μειονοτικά δημοτικά σχολεία 2 εκπαιδευτικοί προς 25 μαθητές.

Οι Γενικές Συνελεύσεις των Συλλόγων Εκπαιδευτικών Π.Ε. καθώς και η 86^η Γενική Συνέλευση του Κλάδου, πραγματοποιούνται στη σκιά του 4^{ου} (αριστερής κυβέρνησης) μνημονίου που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια την ελληνική κοινωνία στην απόλυτη εξαθλίωση.

Αν όμως σκεφτούμε το τι συμβαίνει στην ελληνική εκπαίδευση τα τελευταία χρόνια, θα διακρίνουμε ότι η Δημόσια δωρεάν Παιδεία δεν αποτελεί, δυστυχώς, προτεραιότητα για τις κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων στην Ελλάδα και οι εκπαιδευτικοί υποβαθμίζονται οικονομικά και απαξιώνονται κοινωνικά. Αυτό δεν συμβαίνει μόνο στα χρόνια της κρίσης. Σημάδια της αντίληψης ότι η Παιδεία είναι ένα «βάρος» από το οποίο ο δημόσιος τομέας «πρέπει» να απαλλαγεί προϋπήρξαν της κρίσης και εντάθηκαν ως πολιτικές αποφάσεις στα χρόνια της.

Είναι κυρίαρχη αντίληψή μας ότι η μόνη απάντηση που μπορεί να δοθεί στην πολιτική που συρρικνώνει το δημόσιο σχολείο και στοχοποιεί, απαξιώνοντάς τους εκπαιδευτικούς, είναι η συστράτευση στον κοινό αγώνα του κλάδου μέσα από τη Δ.Ο.Ε. και τους Πρωτοβάθμιους Συλλόγους. Με ενότητα μπορούμε και πρέπει να δώσουμε τον αγώνα μας για το σχολείο μας, για τα παιδιά μας, για τους εαυτούς μας.